

Vzápětí ho Oskar s hlasitým mlasknutím vytáhl z mazlavého bahna.

Potom začal couvat a s každým krokem vlekl Bertíka blíž ke břehu.

Konečně se dostali na mělčinu a Oskar pomohl slůněti ven z vody.

„Bertíku!“ Ema slůně prudce objala, a stejně tak Monty, kterému tentokrát nevadilo, že je Bertík celý mokrý.

Ema se několikrát hluboce nadechla. Třásla se, ale byla šťastná, že je Bertík v bezpečí!

Slůně mělo očividně stejně velkou radost jako Ema, že má zase pevnou půdu pod nohama. Klepalo se jako ratlák, potom se však přitisklo Oskarovi k obrovské přední noze, omotalo kolem ní chobot a pevně ji objalo. Velký slon hladil Bertíka po hlavě koncem chobotu a tiše svého malého kamaráda chlácholil.

Když se Bertík uklidnil, šel se přitulit k Emě a Montymu.

Ema se usmála. „Nemusíš se omlouvat, Bertíku,“ řekla a přitiskla se k němu.

„Vím, že ses jednoduše nemohl dočkat, až se vykoupeš, když jsi uviděl to jezírko.“

Sloník tiše, nervózně zatroubil a Ema chvatně zavrtěla hlavou. „Ale ne, Bertíku, samozřejmě že můžeš zůstat v Záchraně zoo! Tohle je navždycky tvůj domov, ať

